

тъкъ по набразденитѣ окопи, отъ неприятелската линия този път се показа бѣло знаме.

Едва сега разбрахме сигнала, който повтаряше медната трѣба — противникътъ искаше да приемемъ пратеникъ. Следъ знака отъ наша страна, съ единъ войникъ, съ трѣба и бѣло малко знаме дойде пратеникътъ — едъръ, високъ капитанъ, съ голѣма черна брада, който заговори на хубавъ бѣлгарски езикъ :

— Здравей брате!— Войната се свърши, примирието е подписано... Да се цѣлуваме, брате, да се пригрѣщаме... Защо се бихме, словоохолѣше пратеникътъ.

Нишката на твърдостъта чувствително се отслаби. По цѣлата бойна линия бързо като токъ премина новината, че войната се е свършила и че само следъ минута може да се отправимъ за домоветѣ си. Обаче, хладното ми недовѣрчиво държание предъ пратеника капитанъ, когото спрѣхъ предъ бойната линия, вързахъ му очитѣ споредъ възприетитѣ правила, понижи порива на войниците, които бѣха готови да викатъ и хвъргатъ шапкитѣ си отъ радостъ.

— Всѣки на мѣстото си и здраво да държи пушката си... Чакайте, още малко търпение... Сега е най-трудното, може би е измама, започнаха да поясняватъ началниците на своитѣ войници.